

Laudato Si' § 71

Ook al “was de boosheid van de mensen toegenomen” (Gen. 6, 5) en “kreeg” God “spijt dat Hij de mens op aarde had gemaakt” (Gen. 6, 6), toch heeft God door Noach, die nog zuiver en rechtschapen gebleven was, besloten een weg voor redding te openen. Zo heeft Hij de mensheid de mogelijkheid van een nieuw begin gegeven. Er is een goede mens nodig, wil er hoop zijn! De Bijbelse traditie stelt duidelijk vast dat dit eerherstel de **herontdekking van en het respect voor het ritme** dat door de hand van de Schepper in de natuur is gelegd, met zich meebrengt. Dat ziet men bijvoorbeeld in de **wet van de sabbat**. De zevende dag ruste God uit van al zijn werken. God gaf Israël de opdracht dat iedere zevende dag moest worden gevierd als een dag van rust, een *sabbat*. Anderzijds werd ook ieder **zevende jaar een sabbatjaar** voor Israël en zijn land vastgesteld waarin men het land volkomen rust gunde, niet zaaide en alleen het noodzakelijke oogstte om te overleven en gastvrijheid te bieden. Ten slotte vierde men na verloop van zeven sabbatjaren, dat wil zeggen **negen en veertig jaar, het jobeljaar**, het jaar van de universele vergeving en het jaar dat “iedereen wordt hersteld in zijn vroegere bezit en terugkeert naar zijn familie” (Lev. 25, 10) De ontwikkeling van deze wetgeving heeft getracht het evenwicht en de gelijkheid in de relaties van het menselijk wezen met de ander en het land waar hij leefde en werkte, te waarborgen. Maar tegelijkertijd was er een erkenning van het feit dat een gave van het land met zijn vruchten het hele volk toebehoort. Zij die het gebied bebouwden en bewaakten, moesten de **vruchten ervan delen**, in het bijzonder met de armen, de weduwen, de wezen en de vreemdelingen. “Als gij uw oogst van het land haalt, moogt gij uw akker niet tot de rand afmaaien en wat is blijven liggen niet bijeenrapen. Gij moogt in uw wijngaard geen nalezing houden en de afgevalen druiven niet bijeenrapen. **Dat alles is bestemd voor de arme en de vreemdeling**” (Lev. 19, 9-10)